

Zalecenie w sprawie wartości akwakultury

AAC 2022-04

Grudzień 2021

Komitet Doradczy ds. Akwakultury [Aquaculture Advisory Council, AAC] wyraża wdzięczność za wsparcie finansowe otrzymane od UE.

Indeks

Indeks	2
Kontekst.....	3
Wartości wspólne dla całej akwakultury UE	4
Wartości i zrównoważony rozwój akwakultury.....	5
Uwzględnienie obaw społecznych związanych z akwakulturą.....	7
Wnioski.....	7
Zalecenia.....	8

Kontekst

W roku 2018 kraje UE-28 zajęły 6. miejsce w pierwszej piętnastce krajów produkujących ryby na świecie, osiągając łączną produkcję w wysokości 6,6 miliona ton¹. Pozycja ta opiera się głównie na połowach sektora rybołówstwa komercyjnego, gdzie kraje UE-28 zajmują takie samo miejsce przy łącznej produkcji wynoszącej 5,3 miliona ton, co stanowi 5,48% połowów na całym świecie. W zakresie produkcji akwakultury, kraje UE-28 odnotowały 1,3 miliona ton, co stanowi 1,15% produkcji akwakultury na całym świecie². W 2018 roku kraje UE-28 importowały 9,4 miliona ton ryb i produktów akwakultury z państw trzecich i eksportowały 2,2 miliona ton, osiągając konsumpcję na poziomie 12,5 miliona ton na rok, z czego 3,2 miliona ton pochodziło z akwakultury. Dane z roku 2018 pokazują, że kraje UE-28 importowały 2,1 miliona ton produktów akwakultury i eksportowały 0,21 miliona ton. Liczby te pokazują, że tylko 1,1 miliona ton produktów akwakultury krajów UE-28 jest konsumowane przez konsumentów z UE, co stanowi 34,25% widocznej konsumpcji produktów akwakultury.

W ostatnich 25 latach produkcja akwakultury (żywej masy) wzrosła na świecie o średnio 5,9% rocznie, podczas gdy w krajach UE-28 wzrost ten wynosił zaledwie 0,61% na rok³. Przyczyny tego skromnego wzrostu były wielokrotnie omawiane w oficjalnych dokumentach UE, takich jak *Strategiczne wytyczne na rzecz zrównoważonego rozwoju akwakultury w UE (2013)*⁴, które zostały niedawno zrewidowane wraz z ustrukturyzowanym i spójnym zestawem zaleceń w dokumencie *Strategiczne wytyczne dotyczące bardziej zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury w UE na lata 2021-2030 (2021)*⁵.

Zrównoważona akwakultura została również uznana za ważny czynnik w ułatwieniu przejścia na zrównoważony system żywnościowy o niskim śladzie środowiskowym i krótkim łańcuchu dostaw. Niedawno opublikowany Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie nowego podejścia do zrównoważonej niebieskiej gospodarki w UE „**Przekształcenie niebieskiej gospodarki UE na rzecz zrównoważonej przyszłości**” (2021)⁶ uznaje, że: „Akwakultura w UE spełnia wysokie normy pod względem jakości produktów i zdrowia zwierząt, jednak nadal istnieje pole do poprawy, jeśli chodzi o dywersyfikację, konkurencyjność i efektywność środowiskową. Akwakultura o niewielkim wpływie na środowisko (na przykład akwakultura na niskich poziomach troficznych, akwakultura multitroficzna i ekologiczna) oraz usługi ekosystemowe pochodzące z akwakultury mogą – pod warunkiem ich dalszego rozwoju – w znacznym stopniu przyczynić się do realizacji celów Europejskiego Zielonego Ładu, strategii „od pola do stołu” i zrównoważonej niebieskiej gospodarki”.

Warto zauważyć, że akwakultura jest niezwykle zróżnicowana pod względem gatunków, wymogów środowiskowych, technologii, specjalnej infrastruktury i lokalizacji. W odróżnieniu od innych gałęzi hodowli zwierząt, które skupiają się tylko na jednym gatunku każda, światowa akwakultura zajmuje się 466 indywidualnymi gatunkami i innymi 156 grupami gatunków na poziomie rodzaju, rodziny lub wyższym poziomie taksonomicznym, w tym rybami będącymi krzyżówkami międzygatunkowymi.

Ta złożoność musi być częściej uwzględniana w pozytywnym lub negatywnym sensie w bazach danych i zestawieniach związanych z akwakulturą. Warto również zauważyć, że niektóre wartości

¹ Rynek rybny UE – wydanie 2020, Europejskie Centrum Monitorowania Rynku Produktów Rybołówstwa i Akwakultury (EUMOFA). Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2020. s. 107

² FAO. 2020. The State of World Fisheries and Aquaculture 2020. Sustainability in action [Stan rybołówstwa i akwakultury na świecie w roku 2020. Zrównoważony rozwój w praktyce]. Rzym. <https://doi.org/10.4060/ca9229en>. s. 224

³ FAO. 2020. The State of World Fisheries and Aquaculture 2020. Sustainability in action [Stan rybołówstwa i akwakultury na świecie w roku 2020. Zrównoważony rozwój w praktyce]. Rzym. <https://doi.org/10.4060/ca9229en>. s. 224

⁴ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52013DC0229&from=PL>

⁵ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52021DC0236&from=PL>

⁶ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52021DC0240&from=PL>

akwakultury zmieniły się w długiej historii tego sektora, inne przeciwstawiły się lub zostały potwierdzone przez badania naukowe, a nowe wartości są badane i omawiane.

Niniejsze zalecenie nie ma na celu przedstawienia wyczerpującej listy wartości związanych z akwakulturą UE, ale odzwierciedla zaangażowanie hodowców akwakultury i innych grup społeczeństwa w liczne kwestie związane z działalnością akwakultury.

Wartości wspólne dla całej akwakultury UE

Niektóre z wartości zidentyfikowanych dla akwakultury przetrwały wieki i są nierozdzielnie związane z niemal wszystkimi działaniami akwakultury. Akwakultura powstała jako społeczna konieczność zapewnienia stałych dostaw świeżej żywności pochodzenia wodnego w sezonach i regionach, gdzie połowy ryb nie były w stanie jej zapewnić, tym samym spełniając jedną z najważniejszych ról dla społeczeństwa: zapewniając zdrową i świeżą żywność, głównie dla lokalnych lub regionalnych rynków. Rozwój akwakultury w Europie jest silnie powiązany z tradycyjnymi praktykami kulturowymi, które były mniej lub bardziej charakterystyczne dla poszczególnych części kontynentu.

Posiadanie akwakultury stawowej było i nadal jest ważnym osiągnięciem nie tylko dla lokalnego poczucia własnej wartości, ale też dla gospodarki i infrastruktury społecznej na szczeblu lokalnym i regionalnym, poprzez tworzenie miejsc pracy w obszarach wiejskich i w całym łańcuchu wartości. Rejestr UE nazw produktów akwakultury i żywności, win, win aromatyzowanych i napojów alkoholowych, które są zarejestrowane i chronione w całej UE obejmuje 51 zarejestrowanych geograficznych wskazań świeżych ryb, mięczaków, skorupiaków i produktów z nich pozyskanych, ale nie określa, czy dany produkt pochodzi z akwakultury czy z połowu ryb. Według najnowszego raportu gospodarczego na temat akwakultury w UE⁷, w roku 2018 istniało 12389 przedsiębiorstw zajmujących się akwakulturą z łączną liczbą pracowników wynoszącą 74634 lub 39931 etatów, co oznacza, że na przedsiębiorstwo przypadało 6 pracowników lub 3,22 etatu. Łącznie, 48% przedsiębiorstw z branży akwakultury należy do sektora słodkowodnego, 47% to sektor skorupiaków, a zaledwie 4% działa w sektorze morskim. Sektor skorupiaków zatrudnia ponad połowę pracowników w tym sektorze, pokrywając 53% zatrudnienia. Ponadto, przy produkcji ryb słodkowodnych zatrudnionych jest 35% pracowników, a przy produkcji ryb morskich 13% osób zatrudnionych w akwakulturze UE. Dane te pokazują, że akwakultura jest w ogromnym stopniu prowadzona przez małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) o lokalnym i regionalnym znaczeniu.

Praktyki technologiczne były opracowywane poprzez badania empiryczne oraz poprzez gromadzenie wiedzy przez pokolenia, co później, współcześnie, przekształciło się w badania instytucjonalne i praktyki rozwojowe. Akwakultura zdecydowanie stanowi część środowiska naturalnego i ma silne powiązanie z wszystkimi naturalnymi cyklami, przy czym to hodowcy jako pierwsi dostrzegają zmiany w jakości wody, etologii ryb, zmiany klimatyczne, stanu bioróżnorodności i innych aspektów. Usługi ekosystemowe świadczone przez akwakulturę zostały opisane we wcześniej wydanym zaleceniu AAC.

Niektóre z wartości były stopniowo egzekwowane przez prawo UE i krajowe zajmujące się ochroną różnorodności biologicznej, aspektami jakości wody, kwestiami zdrowia i dobrostanu zwierząt,

⁷Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) – Sprawozdanie gospodarcze na temat sektora akwakultury w UE 2020 (STECF-20-12). EUR 28359 EN, Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg, 2021, ISBN 978-92-76-36192-3, doi:10.2760/441510, JRC124931

zwalczaniem patogenów, kontrolą wykorzystywanych w akwakulturze gatunków obcych i niewystępujących miejscowo, kontrolą leków weterynaryjnych i pasz leczniczych oraz inne przepisy, dzięki którym akwakultura UE jest bezpieczniejsza i bardziej akceptowalna dla konsumentów.

W swoim najnowszym raporcie na temat niebieskiej gospodarki, Komisja Europejska potwierdza wysokiej jakości standardy żywności pochodzenia wodnego produkowanej w UE: „Akwakultura może być źródłem zrównoważonej żywności i ma potencjał stania się dużym źródłem żywności o małym wpływie na środowisko. Sektor ten już teraz przestrzega najwyższych standardów jakości, bezpieczeństwa i zdrowia. Poprawiając swoją efektywność środowiskową, europejska akwakultura może istotnie przyczynić się do Europejskiego Zielonego Ładu i strategii »od pola do stołu«”.⁸

Z tej perspektywy, nawet jeśli zapewnienie, że produkty akwakultury UE zachowują wysokie standardy jakości jest trafne, należy pamiętać, że europejski konsument otrzymuje dwie trzecie produktów akwakultury z państw rozwijających się i że 75% całej żywności pochodzenia wodnego konsumowanej w UE jest importowane.

Wartości i zrównoważony rozwój akwakultury

W wyniku złożoności akwakultury, wykazuje ona szeroki zakres wartości i nie ma żadnego gatunku, systemu, rodzaju czy regionu, który realizuje wszystkie te wartości w sposób optymalny, ponieważ zawsze istnieje możliwość poprawy dla każdego konkretnego przypadku. Ponieważ akwakultura dąży do zrównoważonego rozwoju i jest on oparty na co najmniej trzech głównych filarach: wydolności ekosystemu, efektywności ekonomicznej i spójności społeczno-kulturowej, niektóre akwakultury wykazują różny stopień spełniania jednego lub kilku z tych kryteriów.

Wydajność ekosystemu oznacza zdolność danego systemu do integracji jego technik i ram technologicznych w taki sposób, aby nie wpływał on na naturalne funkcje środowiska, wykorzystując je i usprawniając nierówności tworzone przez inne działania lub nawet samą akwakulturę. Należy tu wymienić główną rolę, jaką pełnią niektóre formy akwakultury, takie jak akwakultura wydobywcza lub zintegrowana — akwakultura skorupiaków, alg, stawowa lub zintegrowana akwakultura wielotroficzna — w procesie odzyskiwania nadmiaru zewnętrznych lub wewnętrznych składników odżywczych. Wiele prac naukowych potwierdza tę obserwację. Na przykład, 50 - 60 ton małż na hektar w duńskim eutroficznym fiordzie może na rok usunąć 0,6 - 0,9 tony N i 0,03 - 0,05 tony P na hektar⁹; w przypadku stawów, które generują do 2000 kg / ha-1 karpia, każdy hektar stawu zatrzymuje średnio 5,71 kg P i 78,5 kg N_{mineralnego} rocznie, przy czym zatrzymanie P wzrasta wraz ze wzrostem intensywności produkcji¹⁰; produkcja małż bouchot ma niski poziom eutrofizacji i innych skutków dla klimatu w porównaniu z innymi rodzajami produkcji żywności¹¹. Produkcja alg również pełni ważną rolę w łagodzeniu akumulacji składników odżywczych, przekształcając składniki odżywcze w żywność, paszę i biopaliwa, a jej znaczenie zostało również zauważone w zrównoważonej niebieskiej

⁸ Komisja Europejska (2021). Raport w sprawie niebieskiej gospodarki UE. 2021. Urząd Publikacji Unii Europejskiej Luksemburg

⁹ Petersen, J.K., Hasler, B., Timmermann, K., Nielsen, P., Tørring, D.B., Larsen, M.M. & Holmer, M. (2014) Mussels as a tool for mitigation of nutrients in the marine environment [Małże jako narzędzie poprawy jakości składników odżywczych w środowisku morskim]. *Marine Pollution Bulletin* 82 (1-2): 137–143.

¹⁰ Knosche R., Schreckenbach K., Pfeifer M., Weissenbach H. (2000). Balances of phosphorus and nitrogen in carp [Zawartość fosforu i azotu w karpach]. *Fisheries Management and Ecology* 7(1-2): 15-22

¹¹ Aubin, J.; Fontaine, C.; Callier, M.; Roque d'Orbecastel, E. Blue mussel (*Mytilus edulis*) bouchot culture in Mont-St Michel Bay: Potential mitigation effects on climate change and eutrophication [Omulek jadalny (*Mytilus edulis*) w zatoce Mont-St Michel: Potencjalne skutki łagodzące dla zmian klimatycznych i eutrofizacji]. *Int. J. Life Cycle Assess.* 2018, 23, 1030–104

gospodarce: „Produkcja alg w morzu może być pomocna w usuwaniu nadmiaru węgla, azotu i fosforu ze ścieków, tym samym zwalczając eutrofizację”.¹²

Wydajność ekosystemu akwakultury jest również związana z istotną rolą, jaką niektóre formy akwakultury odgrywają w ochronie różnorodności biologicznej poprzez zapewnianie półnaturalnych siedlisk do budowy gniazd, zaspokajanie potrzeb żywieniowych lub odpoczynku podczas migracji, a także w zakresie praktyk zachowawczych in-situ lub ex-situ.

Dobrostan zwierząt również stanowi istotną wartość, ponieważ w całym cyklu życia wodnego produktu hodowlanego uwzględnia on zaspokojenie potrzeb fizycznych i fizjologicznych zwierząt w zakresie składników odżywczych, zapobiegania działaniu patogenów, skutecznego i odpowiedniego leczenia, łagodzenia stresu wywołanego wpływami środowiskowymi (zanieczyszczeniami, wyczerpaniem się tlenu, drapieżnikami itp.) lub praktykami zarządzania przez człowieka (zbiór, transport, ubój). Dobrostan wymaga również spełnienia potrzeb etologicznych zwierząt/ryb, umożliwiając im naturalne zachowania. Dobrostan fizyczny i naturalny może z kolei prowadzić do dobrostanu psychicznego.

Z perspektywy ochrony środowiska, choć akwakultura ma jeden z najniższych śladów środowiskowych w systemie produkcji żywności, należy bliżej przyjrzeć się wpływowi akwakultury na środowisko, prowadząc ocenę cyklu życia w celu zidentyfikowania obszarów wymagających usprawnień, oraz ocenić wpływ warunków środowiskowych, takich jak obecność drapieżników i stan jakości wody, na akwakulturę.

Efektywność ekonomiczna jest warunkiem zasadniczym dla każdego biznesu, w szczególności dla działalności opartej na zasobach naturalnych, takiej jak akwakultura. Z tej perspektywy akwakultura ekstensywna i półintensywna stanowi jeden z najbardziej zasobooszczędnych sposobów produkcji białka zwierzęcego i roślinnego. Akwakultura intensywna jest również efektywna w zakresie dostarczania dobrych wyników finansowych i wydajnie wykorzystuje zasoby naturalne. Ponadto, aby złagodzić jej wpływ na środowisko naturalne, akwakultura intensywna wypracowała podejścia integracyjne, takie jak łączone systemy intensywno-ekstensywne¹³ lub zintegrowane akwakultury multitroficzne, obok skutecznych technik redukcji emisji.

Istnieje duże zróżnicowanie w zakresie efektywności ekonomicznej wśród różnych praktyk, gatunków, systemów i regionów akwakultury, nawet jeśli wszystkie one odgrywają taką samą rolę w dostarczaniu wysokiej jakości białka. Niemniej jednak, to wysokiej jakości białko niesie ze sobą co raz wyższe koszty związane z przestrzeganiem wymogów regulacyjnych, co bardzo często, na rynku ukierunkowanym na konsumenta opartym głównie na cenie, generuje problemy w zakresie konkurencyjności¹⁴. Ponadto, akwakultury, które wykazują wyższy stopień wydajności ekosystemu mają niższą efektywność ekonomiczną i gorsze wyniki finansowe, co należy odpowiednio uwzględnić, aby utrzymać ich funkcjonowanie. Ponieważ w ostatnich dekadach rozwój akwakultury został objęty zarządzaniem ekosystemowym oraz ponieważ akwakultura jest działalnością opartą na zasobach, która konkuruje o zasoby gospodarcze, społeczne, fizyczne i ekologiczne z innymi gałęziami

¹²Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie nowego podejścia do zrównoważonej niebieskiej gospodarki w UE „Przekształcenie niebieskiej gospodarki UE na rzecz zrównoważonej przyszłości” COM/2021/240 final

¹³Varadi, L., (2017). Rearing of carp in Combined Intensive Extensive CIE systems: Practical results and experiences [Hodowla karpia w łączonych systemach intensywnych i ekstensywnych CIE: Wyniki i doświadczenia praktyczne] W: Proceeding of the 4th International Carp Conference [Obrady 4. międzynarodowej konferencji hodowców karpia]. 21-22 września 2017 r. Zagrzeb. Chorwacja

¹⁴Zalecenie AAC: Osiągnąć wyższe standardy ekologiczne importowanych produktów akwakultury oraz równe warunki działania (do zaktualizowania)

przemysłu, jej rozwój może być utrudniony w wyniku braku sprawiedliwego przydzielenia i wyznaczenia obszarów zrównoważonego rozwoju akwakultury (SADA). Dlatego, aby zapewnić efektywność ekonomiczną akwakultury należy ocenić jej zdolności fizyczne, produkcyjne, ekologiczne i społeczne.

Spójność społeczno-kulturowa identyfikuje rolę akwakultury w strukturze społecznej, szczególnie w słodkowodnych, przyujściowych i morskich obszarach wiejskich/przybrzeżnych, w zakresie zapewniania miejsc pracy i społecznego dobrostanu w tych regionach. Niemniej jednak, w odróżnieniu od innych działalności gospodarczych i podobnie do innych działalności rolniczych, akwakultura jest zależna od ziemi i wód oraz czynników pogodowych i naturalnych. Ze względu na niepodzielność, brak mobilności i ograniczoną produktywność, obszary działalności akwakultury, tak jak ziemie rolne, są niekonkurencyjne pod względem pracy i kapitału. Średnie wynagrodzenie w przeliczeniu na pełny etat w sektorze akwakultury w UE w 2018 roku wynosiło około 25 700 euro rocznie, z dużą różnorodnością wśród PC, znacznie mniej niż w przypadku działalności pozarolniczej, co wywołuje dodatkową tendencję siły roboczej do migracji do lepiej płatnych zajęć. Zaniechanie tego rodzaju działalności, jak zaobserwowano już wielokrotnie w historii, miałyby szkodliwy wpływ nie tylko na status ekonomiczny lokalnych społeczności, ale także na całe społeczeństwo, ponieważ główne rodzaje akwakultury mają pozytywny wpływ na mechanizmy naturalne.

Uwzględnienie obaw społecznych związanych z akwakulturą

Na postrzeganie akwakultury przez społeczeństwo ma oczywiście wpływ niewystarczająca wiedza na temat akwakultury i ciągłych starań podejmowanych przez hodowców w celu podniesienia ich świadomości i stanu wiedzy na temat potrzeb wodnych zwierząt hodowlanych. Złożoność akwakultury i niski poziom wiedzy na jej temat wśród ogółu społeczeństwa czasami powodują nieporozumienia w odbiorze społecznym w odniesieniu do wyników sektora i jego wartości. Przykłady tego występują dość często w mediach i wypowiedziach publicznych. Obawy te obejmują między innymi informację, że żaden lub wszystkie rodzaje akwakultury mają ogromny wpływ na środowisko, wykorzystują duże ilości leków i chemikaliów, mają poważne problemy w związku z dobrostaniem lub są przyjazne dla środowiska, zmniejszają obciążenie dla dzikich zasobów rybnych lub są bardziej lub mniej bezpieczne i odżywcze niż ryby połowowe. Ponadto, jak zawsze, w akwakulturze występuje wiele niuansów i nie ma idealnego systemu produkcji, ale wśród hodowców istnieje stałe dążenie do ciągłego doskonalenia technologii w oparciu o stałą współpracę i wsparcie struktur badawczo-rozwojowych.

Ta podstawowa wiedza na temat akwakultury powinna być szerzona zarówno przez hodowców, poprzez organizacje zawodowe lub producentów, jak i przez publiczne europejskie, krajowe lub regionalne władze odpowiedzialne za rozwój akwakultury, poprzez promowanie większej przejrzystości działań, lepsze informowanie konsumentów, edukację na temat praktyk akwakultury, specjalnie dostosowane przepisy i tym podobne.

Interesariusze mogą mieć różne poglądy na temat akwakultury i jej praktyk, ale ważne jest, aby informować społeczeństwo i konsumentów w oparciu o fakty naukowe i w zrównoważony sposób.

Wnioski

Wszystkie systemy żywnościowe niosą ze sobą koszty środowiskowe, które różnią się w zależności od typu białka, systemu, środowiska i gatunku, i powinny być realizowane na optymalnym poziomie

eksploatacji i w sposób akceptowalny dla wszystkich użytkowników. Poziom akceptowalności nieustannie się zmienia i powinien opierać się na wiedzy naukowej, ekonomicznej, społecznej i kulturowej na temat typów akwakultury.

Dowody na pozytywny wpływ hodowlanej żywności pochodzenia wodnego na zdrowie ludzi i na usługi ekosystemowe są szeroko rozpowszechnione w literaturze naukowej, głównie dotyczącej środowiska morskiego, ale nie docierają w wystarczającym stopniu do decydentów, marginalizując rolę, jaką żywność pochodzenia wodnego powinna odgrywać w krajowych politykach dotyczących bezpieczeństwa żywności i żywienia. Przewodniki po dobrych praktykach akwakultury są ważnym narzędziem w podkreślaniu starań podejmowanych przez hodowców w celu przestrzegania wymogów prawnych i wzmacniania znaczenia ich działalności dla społeczeństwa oraz ich wspólnych wartości.

Ponieważ konkurencja o obszary wodne i ilości wzrasta, zrównoważona akwakultura powinna mieć większe znaczenie podczas alokacji zasobów wodnych (wód słodkich, przejściowych lub morskich). Wykorzystywane przez akwakulturę zbiorniki wodne powinny mieć odpowiednią jakość i być chronione przed zanieczyszczeniami i przeciążeniem składnikami odżywczymi, ponieważ niektóre typy hodowli i gatunki, głównie te wykorzystujące również środowiskowe składniki odżywcze, mają zdolność przekształcania składników odżywczych w wysokiej jakości białka, ale zdolność ta nie jest nieograniczona.

Należy kontynuować podnoszenie standardów produkcji, choć zbyt ambitne i szybkie zmiany na rynku opartym na cenie mogą doprowadzić do mniejszej konkurencyjności sektora dla przeciętnego konsumenta. Na przykład, ekologiczna produkcja obniży jakość produkowanych ryb i podniesie ceny, co jest sprzeczne z celem sektora, jakim jest zwiększenie produkcji i utrzymanie cen. Organizacje pozarządowe zajmujące się dobrostanem zwierząt twierdzą, że nadal istnieje zbyt wiele aspektów produkcji akwakultury, które nie są zgodne z ich normami, szczególnie w zakresie dobrostanu zwierząt, i uważają, że niezbędne usprawnienia nie są kwestią luksusu. Sektor akwakultury i NGO powinny wspólnie z innymi stronami, takimi jak badacze, opracować normy dla hodowlanych zwierząt wodnych i plany marketingowe, aby zaoferować hodowcom ryb, którzy podnoszą standardy produkcji, perspektywę ekonomiczną.

Projekty badawcze i rozwojowe powinny obejmować też akwakulturę słodkowodną, która nie jest wystarczająco reprezentowana na listach priorytetów rybołówstwa i akwakultury.¹⁵

Zasadniczym celem w zakresie zrozumienia sektora akwakultury przez konsumentów, zainteresowane strony i organy regulacyjne jest zwiększenie poziomu wiedzy na temat akwakultury i przejrzystości oraz poprawa strategii komunikacji na temat naszej działalności.

Zalecenia

- a. AAC wnioskuję o bardziej konsekwentne wsparcie dla działalności badawczej w zakresie akwakultury w oparciu o potrzeby hodowców, w celu odpowiedzi zarówno na zapotrzebowanie rynku, jak i obawy społeczne.
- b. AAC proponuje włączenie wartości różnych typów akwakultury w kampanie promocyjne prowadzone przez władze publiczne.

¹⁵ SCAR-Fish (2020) Evaluation of the freshwater aquaculture research needs in Europe [Ocena potrzeb badawczych w zakresie akwakultury słodkowodnej w Europie]. Pod redakcją P. Lengyel.

Zalecenie w sprawie wartości akwakultury

- c. AAC podkreśla potrzebę wspierania ciągłych usprawnień procedur hodowlanych w celu podniesienia ich akceptowalności społecznej.
- d. AAC zachęca do podnoszenia świadomości konsumentów w celu lepszego zrozumienia akwakultury oraz wysiłków podejmowanych przez hodowców akwakultury w dążeniach do jej zrównoważonego rozwoju.

Komitet Doradczy ds. Akwakultury (AAC)

Rue Montoyer 31, 1000 Bruksela, Belgia

Tel.: +32 (0) 2 720 00 73

E-mail: secretariat@aac-europe.org

Twitter: @aac_europe

www.aac-europe.org